ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକ - ସଂଖ୍ୟା ପଚାଶ

ଦାନିଏଲ ୮ର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୟ ରହସ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଉନ୍ମୋଚନ: ପଲ୍ମୋନିଙ୍କର ପ୍ରକାଶନ

Jeff Pippenger
2024-01-14

ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଦାନିଏଲଙ୍କୁ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଏକ ଦର୍ଶନ ଦିଆଯାଇଥାଏ, ଏବଂ ତାହାପରେ ସେ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଓ ଏକ ଉତ୍ତରରୂପେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିବା ଏକ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସଂଳାପ ଶୁଣନ୍ତି।

> ତାହାପରେ ମୁଁ ଜଣେ ପବିତ୍ରଜନଙ୍କୁ କହୁଥିବା ଶୁଣିଲି; ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ପବିତ୍ରଜନ ସେହି କହୁଥିବା ପବିତ୍ରଜନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ନିତ୍ୟ ବଳିଦାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଦର୍ଶନ, ଏବଂ ଉଜାଡ଼ କରୁଥିବା ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଓ ସେନାଦଳ ଉଭୟକୁ ପାଦତଳେ ଦଳିତ ହେବା ପାଇଁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯିବା—ଏହା କେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିବ?" ସେ ମୋତେ କହିଲେ, "ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ; ତାହାପରେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଶୁଦ୍ଧ କରାଯିବ।" ଦାନିଏଲ 8:13, 14.

ପ୍ରଥମ ବାରଟି ପଦ ସେହି ଦର୍ଶନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ତେରୋ ଓ ଚଉଦ ପଦ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦର୍ଶନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। "take away" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ଇବ୍ରୀ ଶବ୍ଦ, ଏବଂ "sanctuary" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ଇବ୍ରୀ ଶବ୍ଦ ଯେପରି, ସେପରି ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠରେ "vision" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ଇବ୍ରୀ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଅଛି।

"ଦୂର କରି ଦେବା" ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଥିବା ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ବିଷୟରେ ଆସିଲେ, ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌ର ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱବିଦ୍ଙ୍କାନେ ଯୁକ୍ତି ଦେଇ କହନ୍ତି ଯେ, ଉଭୟ ଶବ୍ଦକୁ "ହଟାଇଦେବା" ବୋଲି ଅର୍ଥ କରାଯିବା ଉଚିତ। "ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ" ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଥିବା ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ବିଷୟରେ ଆସିଲେ, ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌ର ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱବିଦ୍ଙ୍କାନେ ଯୁକ୍ତି ଦେଇ କହନ୍ତି ଯେ, ଉଭୟ ଶବ୍ଦକୁ "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ" ବୋଲି ବୁଝିବା ଉଚିତ; ଏବଂ "ଦର୍ଶନ" ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଥିବା ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ବିଷୟରେ ଆସିଲେ, ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌ର ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱବିଦ୍ଙ୍କାନେ ପୁଣିଥରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦର ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଦୃଷ୍ଟ କରନ୍ତି। ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦାନିଏଲଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେଟା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା ଯେ, ସେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପୂର୍ବକ ଦୁଇଟି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ; ତେଣୁ ଆମେ ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରି ତାହାକୁ ଅବିକୃତ ରଖିବା ଉଚିତ। ତ୍ରୟୋଦଶ ପଦରେ "ଦର୍ଶନ" ଶବ୍ଦଟିର ହିବ୍ରୁ ରୂପ "chazon" ଅଟେ, ଏବଂ ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସ୍ୱପ୍ନ, ପ୍ରକାଶନ, କିମ୍ବା ଦୈବବାଣୀ—ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଦର୍ଶନ।

"ଦର୍ଶନ" ଶବ୍ଦଟି ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠରେ ଦଶଥର ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏହା ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦଙ୍କୁ ସୂଚାଏ। "Chazon," ଯାହା ତ୍ରୟୋଦଶ ପଦ୍ୟରେ ମିଳେ, ସେହିଟି ପ୍ରଥମ ପଦ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ମିଳେ, ପରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପଦ୍ୟରେ ଦୁଇଥର, ନିଶ୍ଚୟ ତ୍ରୟୋଦଶ ପଦ୍ୟରେ, ଏବଂ ପଞ୍ଚଦଶ, ସପ୍ତଦଶ ଓ ଷଡ୍ଵିଂଶ ପଦ୍ୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଗୋଟିଏଥର ମିଳେ। ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠରେ "ଦର୍ଶନ" ଶବ୍ଦଟି ଯେ ଦଶଥର ଆସିଛି, ସେଥିରୁ ସାତଥର "chazon" ଶବ୍ଦଟି ହିଁ ଅଛି, ଯାହାର ସରଳ ଅର୍ଥ "ଏକ ଦର୍ଶନ"।

ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠରେ "ଦର୍ଶନ" ଶବ୍ଦଟି ଅନ୍ୟ ତିନିଥର ଯେଉଁଠାରେ ଆସିଛି, ସେଠାରେ ଏହାର ଇବ୍ରୀୟ ଶବ୍ଦ "mareh," ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଦୃଶ୍ୟ; କିମ୍ବା ଏକ ପ୍ରକାଶ। ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠରେ, ଇବ୍ରୀୟ ଶବ୍ଦ "mareh," କୁ ଆଉ ଏକଥର "ଦର୍ଶନ" ଭାବେ ନୁହେଁ, ବରଂ "ପ୍ରକାଶ" ଭାବେ ମଧ୍ୟ ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ଅଧିକ ସଠିକ ଭାବରେ ଚିହ୍ନିତ ହୁଏ। ଦାନିଏଲ କାହିଁକି ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ଇବ୍ରୀୟ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କଲେ, ଯେଉଁମାନେ ଅର୍ଥରେ ଏତେ ସନ୍ନିକଟ ଯେ ଅନୁବାଦକମାନେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକେ ଶବ୍ଦ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତେ? ଏହାର କିଛି ଗୁରୁତ୍ୱ ଅଛି କି?

> "ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ର ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ସିଦ୍ଧ ାନ୍ତ ର ନିଜସ୍ୱ ସ୍ଥ ାନ ଅଛି, ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ତଥ୍ୟ ର ନିଜସ୍ୱ ତାତ୍ପ ର୍ଯ୍ୟ ଅଛି। ଏବଂ ସମ୍ପ ୂର୍ଣ୍ଣ ଗଠନଟି, ତାହାର ପରିକଳ୍ପ ନା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ନିଷ୍ପ ାଦନରେ, ତାହାର ରଚୟିତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସାକ୍ଷ ୍ୟ ବହନ କରେ। ଏପରି ଗଠନକୁ ଅନନ୍ତ ଙ୍କ ମନ ବ୍ୟ ତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନ ନ ଉଦ୍ଭ ାବନ କରିପାରିଥାନ୍ତ ା, ନ ଗଢ଼ିପାରିଥାନ୍ତ ା।"

Education, 123.

ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ହେଉଛି ହଁ; ଅର୍ଥାତ୍, ଦାନିୟେଲ କାହିଁକି ସେହି ପାର୍ଥକ୍ୟ କଲେ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଗୁରୁତ୍ୱର ଅଟେ। ଏହିପରି, ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀର ଛାତ୍ରଙ୍କ ଉପରେ ଏହି ଦାୟିତ୍ୱ ଆସେ ଯେ, ସେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନଟିକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ—ଯେଠାରେ ପଚାରାଯାଏ, ଦାନିୟେଲ କାହିଁକି ସେହି ପାର୍ଥକ୍ୟ କଲେ। "ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ" ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଥିବା ଶବ୍ଦ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏବଂ "ହଟାଇ ଦେବା" ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଥିବା ଶବ୍ଦ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେ କରିଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଚିରନ୍ତନ ପରିଣାମ ଅଛି; ତେଣୁ "ଦର୍ଶନ" ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଥିବା ଶବ୍ଦର କ୍ଷେତ୍ରରେ କେହି କାହିଁକି ଏହାଠାରୁ କମ ଗୁରୁତ୍ୱ ଆଶା କରିବେ? "ପ୍ରତ୍ୟେକ ତଥ୍ୟ" ର "ତାହାର ପ୍ରଭାବ" "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ" ଅଛି, ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀର "ଗଠନ" ଉପରେ ଓ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ "କାର୍ଯ୍ୟକରୀ ହେବାବେଳେ" ତାହାର ପୂରଣ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଏ।

ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଥିବା "ଦର୍ଶନ" ଶବ୍ଦଟିକୁ ଆମେ ବିଚାର କରିବା ଆରମ୍ଭ କରୁଥିବାବେଳେ, ଦାନିଏଲଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ "ସମ୍ପର୍କିତ" ଥିବା ଗୋଟିଏ "ତଥ୍ୟ" ହେଉଛି—ଦାନିଏଲ ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟ, ତ୍ରୟୋଦଶ ପଦର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର କିଏ ଦେଇଥିଲେ, "ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ; ତାହା ପରେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଶୁଦ୍ଧ କରାଯିବ।"

ଦାନିଏଲ ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟ ଉପରେ ସିଧାସଳଖ "ପ୍ରଭାବ" ରଖୁଥିବା ଚାରିଟି ସତ୍ୟ ଅଛି, ଯାହାକୁ ମୁଁ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଛି। ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି, ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନକୁ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ ଭାବରେ ପରିଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଏହା 1798 ମସିହାରେ "ଶେଷ ସମୟ"ରେ "ମୁକ୍ତ" କରାଯାଇଥିବା ଦାନିଏଲର ପୁସ୍ତକର "ଜ୍ଞାନ"ର ପ୍ରତୀକ ମଧ୍ୟ ଅଟେ।

> "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଅଧିକ ନିକଟ ଏବଂ ଗଭୀର ଅଧ୍ୟୟନର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି। ବିଶେଷକରି ଦାନିଏଲ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟକୁ ଆମର କାର୍ଯ୍ୟର ଇତିହାସରେ ପୂର୍ବେ କେବେ ନହୋଇଥିବା ପରି ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ। ରୋମୀୟ ଶକ୍ତି ଓ ପାପାତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେତେକ ବିଷୟରେ ଆମର କହିବାକୁ ସମ୍ଭବତଃ କମ୍ ଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରେରଣାରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନେ ଓ ପ୍ରେରିତମାନେ ଯାହା ଲେଖିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ଲୋକଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରିବା ଉଚିତ। ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଓ ଚିତ୍ରିତ ଘଟଣାବଳୀରେ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଏପରି ଭାବରେ ବିନ୍ୟାସ କରିଛନ୍ତି ଯେ, ମାନବ କର୍ମୀକୁ ଦୃଷ୍ଟିର ଅଗୋଚରରେ ରଖାଯାଉ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଲୁକ୍କାୟିତ କରାଯାଉ, ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ଓ ତାଙ୍କର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉଚ୍ଚସ୍ଥାନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଉ।"

> "ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକ ପଢ଼। ସେଠାରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କର ଇତିହାସକୁ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ କରି ସ୍ମରଣ କର। ରାଜନୀତିଜ୍ଞମାନଙ୍କୁ, ସଭାମାନଙ୍କୁ, ପ୍ରବଳ ସେନାବଳକୁ ଦେଖ, ଏବଂ ଦେଖ କିପରି ପରମେଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟର ଗର୍ବକୁ ନମ୍ର କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ, ଏବଂ ମାନବୀୟ ମହିମାକୁ ଧୂଳିରେ ମିଶାଇଦେଲେ। କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମହାନ ବୋଲି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ଦ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ ଦର୍ଶନରେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ପ୍ରବଳ ଶାସକଙ୍କୁ ପତିତ କରୁଥିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରୁଥିବାରେ ଦେଖାଯାଏ। ସେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସମ୍ରାଟ୍‌ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ—ନିଜର ଚିରସ୍ଥାୟୀ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ—ଦିନମାନଙ୍କର ପ୍ରାଚୀନ, ଜୀବନ୍ତ ପରମେଶ୍ୱର, ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନର ଉତ୍ସ, ବର୍ତ୍ତମାନର ଶାସକ, ଭବିଷ୍ୟତର ପ୍ରକାଶକ। ପଢ଼ ଏବଂ ବୁଝ, କିପରି ଦରିଦ୍ର, କିପରି ଦୁର୍ବଳ, କିପରି ଅଳ୍ପାୟୁ, କିପରି ଭ୍ରାନ୍ତିପ୍ରବଣ, କିପରି ଦୋଷୀ ଅଟେ ମନୁଷ୍ୟ, ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଜ ପ୍ରାଣକୁ ଅସାରତା ଦିଗରେ ଉନ୍ନତ କରେ।"

> "ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଯିଶାୟାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମକୁ ଜୀବନ୍ତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି, ଧ୍ୟାନର ପ୍ରମୁଖ ବିଷୟରୂପେ—ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ପ୍ରକାଶିତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି—ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରନ୍ତି। 'କାରଣ ଆମ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଶିଶୁ ଜନ୍ମ ନେଇଛି, ଆମ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପୁତ୍ର ଦିଆଯାଇଛି; ଏବଂ ଶାସନ ତାଙ୍କ କାନ୍ଧ ଉପରେ ରହିବ; ଏବଂ ତାଙ୍କ ନାମ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର, ପରାମର୍ଶଦାତା, ପରାକ୍ରମୀ ଈଶ୍ୱର, ଅନନ୍ତକାଳୀନ ପିତା, ଶାନ୍ତିର ରାଜକୁମାର ବୋଲି କୁହାଯିବ' [ଯିଶାୟା ୯:୬]।

ଦାନିଏଲ ଯେ ଆଲୋକ ସିଧାସଳଖ ଭାବେ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ର ାପ୍ତ କଲେ, ସେହିଟି ବିଶେଷତଃ ଏହି ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ଶିନାରର ମହାନ ନଦୀମାନେ ଉଲାଇ ଓ ହିଦ୍ଦେ କେଲର କୂଳେ ସେ ଯେ ଦର୍ଶନଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଏବେ ପୂରଣ ହେବାର ପ୍ର କ୍ରିୟାରେ ଅଛି, ଏବଂ ପୂର୍ବରୁ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀ

କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଶୀଘ୍ର ହି ଘଟିଯିବ।

"ଦାନିଏଲଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମାନ ଯେତେବେଳେ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେ ସମୟରେ ଯିହୁଦୀ ଜାତିର ପରିସ୍ଥିତିକୁ ବିଚାର କର। ଇସ୍ରାଏଲୀୟମାନେ ବନ୍ଦୀତ୍ୱରେ ଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ମନ୍ଦିରର ସେବା ବନ୍ଦ ହୋଇଥିଲା। ସେମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ବଳିଦାନ-ପ୍ରଣାଳୀର ଆଚାର-ବିଧିମାନଙ୍କୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ରହିଥିଲା। ସେମାନେ ବାହ୍ୟ ରୂପଗୁଡ଼ିକୁ ସର୍ବପ୍ରଧାନ କରିଦେଇଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟ ଉପାସନାର ଆତ୍ମାକୁ ହରାଇଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କର ସେବାମାନେ ଅଜାତିୟତାର ପରମ୍ପରା ଏବଂ ପ୍ରଥାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୂଷିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ବଳିଦାନୀୟ କ୍ରିୟାବିଧି ପାଳନ କରୁଥିବାବେଳେ ସେମାନେ ଛାୟାଠାରୁ ପରେ ଥିବା ସାରତତ୍ତ୍ୱକୁ ଦେଖୁ ନଥିଲେ। ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ—ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପାପ ପାଇଁ ସତ୍ୟ ଅର୍ପଣକୁ—ଚିହ୍ନିପାରିଲେ ନାହିଁ। ପ୍ରଭୁ ଜନମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀତ୍ୱରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଏବଂ ମନ୍ଦିରର ସେବା ବନ୍ଦ କରାଇବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ, ଯେଣୁ ବାହ୍ୟ ଆଚାରମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଧର୍ମର ସମସ୍ତ ସାର ହୋଇନଯାଅନ୍ତୁ। ସେମାନଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏବଂ ଆଚରଣ ଅଜାତିୟତାରୁ ଶୁଦ୍ଧ କରାଯିବା ଦରକାର ଥିଲା। ଆଚାରମୂଳକ ସେବା ବନ୍ଦ ହେଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ହୃଦୟର ସେବା ପୁନରୁଜ୍ଜୀବିତ ହେଉ। ବାହ୍ୟ ମହିମା ଅପସାରିତ ହେଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମିକତା ପ୍ରକାଶିତ ହେଉ।"

"ସେମାନଙ୍କ ବନ୍ଦୀତ୍ୱର ଦେଶରେ, ଯେପରି ସେହି ଲୋକମାନେ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପସହିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଲେ, ସେ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କଲେ। ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିର ବାହ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଧର୍ମତାର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଦୀପ୍ତିମୟ କିରଣ ସେମାନଙ୍କର ମନ ଓ ହୃଦୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା। ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ନମ୍ରତା ଓ ବିପଦରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଡାକିଲେବେଳେ, ତାଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦର୍ଶୀମାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦିଆଗଲା, ଯେଉଁମାନେ ଭବିଷ୍ୟତର ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କଲେ—ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କରୁଥିବାମାନଙ୍କର ପତନ, ମୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କର ଆଗମନ, ଏବଂ ଅନନ୍ତ ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା।" Manuscript Releases, volume 16, 333–335.

ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନଟି ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିଲା ବୋଲି ଯେ "ତଥ୍ୟ" ଅଛି, ତାହା ଏହି ଦାବି କରେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଜଣେ ଛାତ୍ର ଏହି ଦର୍ଶନରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ କଣ ପୂର୍ବକଥିତ ହୋଇଛି, ତାହା ବୁଝିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିବ। ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ "ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ" "ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା" "ଗଢ଼ିଥିଲେ"—"ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଦିଆଯାଇବାରେ ମଧ୍ୟ, ଏବଂ ଚିତ୍ରିତ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ।" ଜଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଯେତେବେଳେ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ସହିତ କଣ ଘଟୁଥିଲା, ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଯେଉଁ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରାଯିବା ଉଚିତ, ଏହି ଜ୍ଞାନ ସହିତ ଯେ ଉଭୟେ ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଥିବା କଥାର ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଅଟନ୍ତି। ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଏହାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ କୁହେ ଯେ ଆମେ ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଉଚିତ ଯେ ଦାନିଏଲ "ସାତ କାଳ"ର ବନ୍ଦୀତ୍ୱରେ ଥିଲେ।

ଦାନିଏଲ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ଯେମାନେ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଏକାଦଶ ଅଧ୍ୟାୟର ସାଢ଼େ ତିନି ଦିନର ଶେଷରେ ନିଜମାନଙ୍କର ବନ୍ଦୀତ୍ୱକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ପରେ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ସହିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରନ୍ତି, ଲେବ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା ଛବିଶର ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ପୂରଣ କରନ୍ତି, ମୂଲ୍ୟବାନକୁ ନିକୃଷ୍ଟରୁ ପୃଥକ କରନ୍ତି, ଏବଂ ତା'ପରେ ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସମୟରେ, ଯେମାନେ ଛିଟରାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ପୂରଣ କରନ୍ତି। ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର "ଧ୍ୟାନର ପ୍ରମୁଖ ବିଷୟ" ହେଉଛି "ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ପ୍ରକାଶିତ ଦେବ।"

ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନର "ବହନ", ଏବଂ ଏହା କିପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା "ରଚିତ" ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସନ୍ଦେଶର "ଗଠନରେ" ଅବଦାନ ରଖେ, ଏହି ପ୍ରଥମ "ତଥ୍ୟ" ବିଷୟରେ ଆମେ ସଂକ୍ଷେପରେ ବିଚାର କରିଛୁ, ଏବଂ ଉଦ୍ଧୃତ ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ ଆମର ପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଅ ଉଚିତ୍ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରକାଶ, ଯେପରି ସେ "ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ପ୍ରକାଶିତ" ହୋଇଛନ୍ତି। ଦାନିଏଲ ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଇଶାୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେପରି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ସେପରି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ଇଶାୟା ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲେ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ "ନାମ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ, ପରାମର୍ଶଦାତା, ପରାକ୍ରମୀ ଈଶ୍ୱର, ଅନନ୍ତକାଳୀନ ପିତା, ଶାନ୍ତିର ରାଜକୁମାର" ବୋଲି ଡାକାଯିବ।" ଦାନିଏଲ ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଈଶ୍ୱର ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ପାଲମୋନି ଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଗଣନାକାରୀ, କିମ୍ବା ଗୁପ୍ତ ବିଷୟମାନଙ୍କର ଗଣନାକାରୀ।

ସେହି "ତଥ୍ୟ" ଏହି ଆବଶ୍ୟକତା ଦାବି କରେ ଯେ "Palmoni" ନାମର "ଅର୍ଥଗତ ପ୍ରସଙ୍ଗ" କ'ଣ, ତାହା ଖୋଜିବା ଉଚିତ, ଏବଂ ସେହି ନାମ କିପରି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର "ଗଠନ" ଓ "ରୂପରେଖା"ରେ ଅବଦାନ ରଖେ, ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଦରକାର। ଦାନିଏଲ ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟର ତୃତୀୟ "ତଥ୍ୟ", ଯାହାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଉଚିତ, ସେହି ଯେ ଏହି ଅଧ୍ୟାୟରେ ହିଁ ମିଲରାଇଟ ଆନ୍ଦୋଳନର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତମୂଳକ ସ୍ତମ୍ଭ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି। ମିଲରଙ୍କ ସବୁଠାରୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ମଣି ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଦରେ ମିଳିଥିଲା, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂରଣ ହେବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଥିବା ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନ ଉପରେ ସେହି "ତଥ୍ୟ"ର "ପ୍ରଭାବ" କ'ଣ, ତାହା ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆମେ ପ୍ରୟାସ କରିବା ଉଚିତ।

ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ, ଯେତେବେଳେ ସେହି ପେଟିକାଟି ତାଙ୍କ କକ୍ଷର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଥିବା ଟେବୁଲ୍‌ଉପରେ ରଖାଗଲା, ସେତେବେଳେ ତାହା ସୂର୍ଯ୍ୟର ଦ୍ୟୁତି ସଦୃଶ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଦୀପ୍ତିତ ହେଲା; କିନ୍ତୁ ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ସେହି ପେଟିକା ବଡ଼ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମିଲରଙ୍କ ଟେବୁଲ୍‌ଉପରେ ପ୍ରଥମେ ରଖାଯିବାବେଳେ ଯେପରି ଦୀପ୍ତିତ ହୋଇଥିଲା, ତାହାଠାରୁ ଦଶଗୁଣ ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଦୀପ୍ତିତ ହୁଏ। ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନରେ ଏମିତି କ'ଣ ଅଛି, ଯାହା ମିଲରୀୟ ଆନ୍ଦୋଳନର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସ୍ତମ୍ଭକୁ ସମାବେଶ କରି, ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଆଲୋକକୁ ଦଶଗୁଣ ବୃଦ୍ଧି କରେ? ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ଏମିତି କ'ଣ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ, ଯାହା 1798 ମସିହାରେ ଶେଷ ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇନଥିଲା? ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନର "ସେହି ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ" କ'ଣ, ଯାହା ବିଷୟରେ ସିଷ୍ଟର୍‌ହ୍ୱାଇଟ୍‌କହୁଛନ୍ତି, "ଏବେ ପୂରଣ ହେବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଅଛନ୍ତି?"

ଯଦି ଆମେ ସରଳ ଓ ନିଷ୍କପଟ ଭାବରେ ଏହି ପ୍ରଥମ ତିନିଟି ସତ୍ୟକୁ ଏକତ୍ର କରିବା (ଉଲାଇର ଦର୍ଶନ, ପାଲ୍ମୋନି ଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତମୂଳକ ସ୍ତମ୍ଭ), ତେବେ ଆମେ ଏକ ସରଳ ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ଉଚିତ, ଯାହା ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆମର ଅଧ୍ୟୟନକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ। ସେହି ସଂଯୁକ୍ତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କୁ ସୂଚିତ କରେ ଯେମାନେ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ, ଯେ 1798 ମସିହାରେ ମୋହରମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ସନ୍ଦେଶଟି ଏକ ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା, ଯାହା "ସମୟ ଉପରେ ଝୁଲାଯାଇଥିଲା।" ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟର ଉପାଦାନ ବିନା, ମିଲରଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହୋଇପାରିନଥାନ୍ତା।

ଏହି ଅଧ୍ୟାୟ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଚତୁର୍ଥ "ତଥ୍ୟ" ହେଉଛି ଯେ, ମିଲେରାଇଟମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏକ ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ। ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଗୁରୁତ୍ୱଦେବା ପାଇଁ, ତେର ଓ ଚଉଦ ପଦରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ୱର ଅଦ୍ଭୁତ ସଂଖ୍ୟାଗଣକ (ପାଲ୍ମୋନି) ଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲେ। ଏହି ଦର୍ଶନର ଅର୍ଥ କେବଳ ଏତିକି ଥିଲା ଯେ, ଚଉଦ ପଦର ଦୁଇ ହଜାର ତିନିଶେ ଦିନର ସମାପ୍ତି ଭାବେ 22 ଅକ୍ଟୋବର, 1844କୁ ଚିହ୍ନିତ କରିବା—ଏମିତି ଧାରଣା କରିବା ମାନେ ପାଲ୍ମୋନି ଭାବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରକାଶନ ଉପରେ ଠଣ୍ଡା ପାଣି ଢାଳିବା ସମାନ।

ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱବିଦ୍ମାନେ, ଡାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠର ତ୍ରୟୋଦଶ ପଦର ପ୍ରଶ୍ନର ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ଗାଡ଼ିଦେବା ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପରିଶ୍ରମପୂର୍ବକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଆସିଛନ୍ତି, ଯେପରି ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ କଳ୍ପିତ କାହାଣୀମୟ ବ୍ୟଞ୍ଜନରେ ଏମିତି ଏକ ରସ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିବେ, ଯାହା, ସେମାନେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଛନ୍ତି, ଅଶିକ୍ଷିତମାନଙ୍କୁ—ଯେମାନଙ୍କର କାନ ଖୁଜୁଳିଆ—ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସ୍ତମ୍ଭ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତିତ ହେବାରୁ ଦୂରେ ରଖିବ।

> "ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ର ବାକ୍ୟ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ର ବାକ୍ୟ ଟି ଆଡଭେଣ୍ଟ ବିଶ୍ୱାସର ଭିତ୍ତି ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସ୍ତମ୍ଭ ଉଭୟ ଥିଲା, ସେହି ଘୋଷଣା ଏହା ଥିଲା, 'ଦୁଇ ହଜାର ତିନିଶେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ; ତାହା ପରେ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ଶୁଦ୍ଧିକୃତ ହେବ।' [Daniel 8:14.] ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶୀଘ୍ର ଆଗମନରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକ ପରିଚିତ ଥିଲା। ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କ ଅଧରରେ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ତାଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସର ପରିଚୟବାକ୍ୟ ଭାବେ ପୁନରୁକ୍ତ ହେଉଥିଲା। ସମସ୍ତେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ଯେ, ଏଥିରେ ପୂର୍ବକଥିତ ଘଟଣାମାନଙ୍କ ଉପରେ ତାଙ୍କର ସର୍ବାଧିକ ଦୀପ୍ତିମାନ ଆଶା ଏବଂ ସର୍ବାଧିକ ସ୍ନେହଭାଜନ ଆକାଙ୍କ୍ଷା ନିର୍ଭର କରୁଥିଲା। ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ଦିନଗୁଡ଼ିକ 1844 ମସିହାର ଶରତ୍ ଋତୁରେ ସମାପ୍ତ ହେବ ବୋଲି ଦେଖାଯାଇଥିଲା। ଅନ୍ୟ ସମଗ୍ର ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟ ଜଗତଙ୍କ ସହ ସମାନ ଭାବରେ, ସେତେବେଳେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଯେ ପୃଥିବୀ, କିମ୍ବା ତାହାର କୌଣସି ଅଂଶ, ସେହି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ଅଟେ। ସେମାନେ ବୁଝିଥିଲେ ଯେ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନର ଶୁଦ୍ଧିକରଣର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଶେଷ ମହାଦିନର ଅଗ୍ନିଦ୍ୱାରା ପୃଥିବୀର ପବିତ୍ରୀକରଣ, ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ସମୟରେ ଘଟିବ। ଏହିପରି, ଏହି

ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ଆସାଯାଇଥିଲା ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ 1844 ମସିହାରେ ପୃଥିବୀକୁ ପୁନର୍ବାର ଫେରିଆସିବେ।"

"କିନ୍ତୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ବିତିଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇନଥିଲେ। ବିଶ୍ଵାସୀମାନେ ଜାଣୁଥିଲେ ଯେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ବଚନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ; ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ନିଶ୍ଚୟ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ତ୍ରୁଟି କେଉଁଠାରେ ଥିଲା? ଅନେକେ ଅବିବେକପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଏହି କଠିନତାର ଗୁଠିକୁ କାଟିଦେଲେ, ଏହା ଅସ୍ଵୀକାର କରି ଯେ 2300 ଦିନ 1844 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ଏହା ପାଇଁ କୌଣସି କାରଣ ଦିଆଯାଇପାରୁନଥିଲା, ଏହି କଥା ବ୍ୟତୀତ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେମାନେ ଯେ ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ଆଶା କରିଥିଲେ, ସେହି ସମୟରେ ଆସିନଥିଲେ। ସେମାନେ ତର୍କ କରୁଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀୟ ଦିନଗୁଡ଼ିକ 1844 ମସିହାରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅଗ୍ନିଦ୍ଵାରା ପୃଥିବୀର ଶୁଦ୍ଧିକରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ତାହାବେଳେ ଫେରିଆସିଥାନ୍ତା; ଏବଂ ଯେହେତୁ ସେ ଆସିନଥିଲେ, ତେଣୁ ସେହି ଦିନଗୁଡ଼ିକ ସମାପ୍ତ ହୋଇନଥିବା ନିଶ୍ଚିତ।"

"ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅର୍ଥ ଥିଲା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକର ପୂର୍ବତନ ଗଣନାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା। 2300 ଦିନର ଆରମ୍ଭ ଯେ ଯିରୁଶାଲେମର ପୁନଃସ୍ଥାପନ ଓ ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଆର୍ଟାକ୍ସର୍କସଙ୍କ ଆଜ୍ଞାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ କରାଯାଇଥିବା ସମୟରୁ, ଅର୍ଥାତ୍ B. C. 457 ମସିହାର ଶରତ୍କାଳରୁ, ହେଉଥିବା ବୋଲି ପାଇଯାଇଥିଲା। ଏହାକୁ ଆରମ୍ଭବିନ୍ଦୁ ଭାବେ ଧରିଲେ, ଦାନିଏଲ 9:25–27ରେ ଏହି ସମୟାବଧିର ବ୍ୟାଖ୍ୟାରେ ପୂର୍ବବାଣୀ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଘଟଣାର ପ୍ରୟୋଗରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସମନ୍ଵୟ ଦେଖାଯାଉଥିଲା। ଉଣସତ୍ତର ସପ୍ତାହ, ଅର୍ଥାତ୍ 2300 ବର୍ଷର ପ୍ରଥମ 483 ବର୍ଷ, ମସୀହା, ଅଭିଷିକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଥିଲା; ଏବଂ A. D. 27 ମସିହାରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବପ୍ତିସ୍ମ ଓ ଅଭିଷେକ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ସଠିକ୍ ଭାବେ ପୂରଣ କରିଥିଲା। ସତରତମ ସପ୍ତାହର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ମସୀହାଙ୍କୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରାଯିବାକୁ ଥିଲା। ତାଙ୍କ ବପ୍ତିସ୍ମ ପରେ ସାଢ଼େ ତିନି ବର୍ଷ ପରେ, A. D. 31 ମସିହାର ବସନ୍ତକାଳରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ କ୍ରୁଶରୋହଣ କରାଯାଇଥିଲା। ସତର ସପ୍ତାହ, ଅର୍ଥାତ୍ 490 ବର୍ଷ, ବିଶେଷକରି ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ହେବାକୁ ଥିଲା। ଏହି ସମୟାବଧିର ଶେଷରେ, ଏହି ଜାତି ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଯାତନା ଦ୍ଵାରା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକୁ ମୋହରାଙ୍କିତ କଲା, ଏବଂ A. D. 34 ମସିହାରେ ପ୍ରେରିତମାନେ ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କ ଦିଗକୁ ମୁହଁ ଘୁଞ୍ଚାଇଲେ। ଏପରିଭାବେ 2300 ବର୍ଷର ପ୍ରଥମ 490 ବର୍ଷ ଶେଷ ହେବା ପରେ, 1810 ବର୍ଷ ଅବଶିଷ୍ଟ ରହିଲା। A. D. 34 ଠାରୁ 1810 ବର୍ଷ ବଢ଼ି 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚେ। 'ତାହା ପରେ,' ଦୂତ କହିଲେ, 'ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଶୁଦ୍ଧ କରାଯିବ।' ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀର ସମସ୍ତ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ବିଶେଷ ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ନିର୍ବିବାଦରୂପେ ପୂରଣ ହୋଇଥିଲା। ଏହି ଗଣନାନୁସାରେ ସବୁକିଛି ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ସମନ୍ଵିତ ଥିଲା, କେବଳ ଏତିକି ଦେଖାଯାଇନଥିଲା ଯେ 1844 ମସିହାରେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଶୁଦ୍ଧିକରଣ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କୌଣସି ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା। ସେ ସମୟରେ ଦିନଗୁଡ଼ିକର ଶେଷ ହୋଇନଥିଲା ବୋଲି ଅସ୍ଵୀକାର କରିବାର ଅର୍ଥ ଥିଲା ସମଗ୍ର ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଅସ୍ପଷ୍ଟତାରେ ଫେଳାଇଦେବା, ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀର ଅସନ୍ଦିଗ୍ଧ ପୂରଣ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ଅବସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା।"

"କିନ୍ତୁ ମହା ଆଗମନ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ପରମେଶ୍ଵର ନିଜ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ନେତୃତ୍ଵ କରିଥିଲେ; ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଓ ମହିମା ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଥିଲା, ଏବଂ ସେ ଏହାକୁ ଅନ୍ଧକାର ଓ ନିରାଶାରେ ଶେଷ ହେବାକୁ, ମିଥ୍ୟା ଓ ଉନ୍ମାଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତେଜନା ବୋଲି ନିନ୍ଦିତ ହେବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବେ ନାହିଁ। ସେ ନିଜ ବାକ୍ୟକୁ ସନ୍ଦେହ ଓ ଅନିଶ୍ଚିତତାରେ ଜଡିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଛାଡ଼ି ଦେବେ ନାହିଁ। ଯଦ୍ୟପି ଅନେକେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଜମାନଙ୍କର ପୂର୍ବତନ ଗଣନାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କଲେ ଏବଂ ତାହାର ଉପରେ ଆଧାରିତ ଆନ୍ଦୋଳନର ସଠିକତାକୁ ଅସ୍ଵୀକାର କଲେ, ତଥାପି ଅନ୍ୟମାନେ ସେହି ବିଶ୍ଵାସ ଓ ଅନୁଭବର ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଅନିଚ୍ଛୁକ ଥିଲେ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ସମର୍ଥିତ ଥିଲା। ସେମାନେ ବିଶ୍ଵାସ କଲେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀମାନଙ୍କର ଅଧ୍ୟୟନରେ ସେମାନେ ବ୍ୟାଖ୍ୟାର ଶୁଦ୍ଧ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ଅଙ୍ଗୀକାର କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲାଭ କରାଯାଇଥିବା ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଧରି ରଖିବା ଓ ବାଇବେଲୀୟ ଅନୁସନ୍ଧାନର ସେହି ଏକେ ପଥକୁ ଜାରି ରଖିବା ସେମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଥିଲା। ଗଭୀର ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥାନକୁ ପୁନର୍ବିଚାର କଲେ, ଏବଂ ନିଜମାନଙ୍କର ଭୁଲକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କଲେ। ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିର ନିଜମାନଙ୍କ ଗଣନାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଦେଖିପାରିଲେ ନାହିଁ, ସେହିହେତୁ ସେମାନେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ବିଷୟକୁ ଅଧିକ ସନ୍ନିକଟଭାବେ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ ହେଲେ।"

The Great Controversy, 409, 410.

ଉଲାଇ ନଦୀର ଦର୍ଶନକୁ ଯେଉଁ ଏକେଇ ଅନୁଛେଦରେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ସେହି ଅନୁଛେଦରେ ଭଗିନୀ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଆମକୁ ଜଣାଇଛନ୍ତି ଯେ, "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଅଧିକ ନିକଟତର ଅଧ୍ୟୟନର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି।" ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱବିଦ୍ମାନେ The Great Controversy ର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଅନୁଛେଦରେ "ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧି" ବିଷୟକୁ ଏପରି ଭାବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବେ, ଯେପରି ଭଗିନୀ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଯେ "ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧି" ବିଷୟରେ ନିଜ ଟିପ୍ପଣୀକୁ ସୀମିତ କରୁଛନ୍ତି, ସେହିଟି ତେଇଶ ଶତ ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ମଧରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ପାଉଥିବା ପାଞ୍ଚଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଅଟେ। ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସେମାନେ ଦାବି କରନ୍ତି, ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଚାରିଟିକୁ ସେହି ଅନୁଛେଦରେ ବିଶେଷଭାବରେ ସମ୍ବୋଧନ କରାଯାଇଛି। କିନ୍ତୁ, ଏହି ବିଷୟର ଏକ "ଅଧିକ ନିକଟତର ଅଧ୍ୟୟନ" ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ ଯେ, ଭଗିନୀ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ଲେଖନୀରେ ବହୁବଚନରେ ବ୍ୟବହୃତ "ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧି" ପଦଟି, ଅଧିକ ସଠିକ ଭାବରେ, 22 ଅକ୍ଟୋବର, 1844 ରେ ପୂରଣ ହେବାକୁ ଥିବା ଦୁଇଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀକୁ ସୂଚିତ କରେ।

ଗବ୍ରିଏଲ ଦାନିଏଲଙ୍କ ପାଇଁ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିବା ପାଞ୍ଚଟି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଅଛି, ଯେଉଁମାନେ ଦୁଇ ହଜାର ତିନିଶତ ବର୍ଷର ଅଂଶ। ପ୍ରଥମଟି ଊଣଚାଳିଶ ବର୍ଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯେତେବେଳେ "ରାସ୍ତା ଓ ପ୍ରାଚୀର ସଙ୍କଟମୟ ସମୟରେ ନିର୍ମିତ ହେବ।" ଦ୍ୱିତୀୟଟି ହେଲା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବପ୍ତିସ୍ମ, ଯାହା 457 BC ର ଆରମ୍ଭିକ ବିନ୍ଦୁଠାରୁ ଚାରିଶେ ତିରାଶି ବର୍ଷ ପରେ ଘଟିଲା। ତୃତୀୟଟି ଥିଲା ତାଙ୍କର କ୍ରୁଶବିଦ୍ଧ ହେବା; ଚତୁର୍ଥଟି ଚିହ୍ନିତ କଲା କେବେ ସୁସମାଚାର ଅଜାତିମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବ, ସେହି ଚାରିଶେ ନବେ ବର୍ଷର ଶେଷରେ, ଯାହା ବିଶେଷକରି ଯିହୂଦୀ ଜାତି ପାଇଁ ପୃଥକ କରାଯାଇଥିଲା; ଏବଂ ପଞ୍ଚମ, ଏବଂ କେବଳ ପଞ୍ଚମ, ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ, 1844 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 22 ରେ ଶେଷ ହେଲା। ପୂର୍ବତନ ଚାରିଟି ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ 1844 ର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଶେଷ ହୋଇଥିଲା। ତେବେ, ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ଅର୍ଥ କରନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସେ ବହୁବଚନରେ "ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୟ ସମୟସୀମାମାନ" ବୋଲି ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଶେଷ 1844 ରେ ହେବାକୁ ଥିଲା?

ମିଲେରାଇଟମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ନିରାଶାକୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରି ସେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରକୁ ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି:

> "ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦିତ ଆଶାରେ, ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିବାରେ ଦେଖିଲି। କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଥିଲେ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟ-ଅବଧିଗୁଡ଼ିକର ଗଣନାରେ ଥିବା ଏକ ତ୍ରୁଟିକୁ ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ଆବୃତ କଲା। ଯେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ଏହି ତ୍ରୁଟିକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିଲେ ନାହିଁ, ଏବଂ ସମୟର ବିରୋଧ କରୁଥିବା ସବୁଠାରୁ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟଶାଳୀ ଲୋକମାନେ ମଧ ଏହାକୁ ଦେଖିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ। ଈଶ୍ୱର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ଲୋକମାନେ ନିରାଶାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ। ସେହି ସମୟ ଅତିକ୍ରମ ହେଲା, ଏବଂ ଯେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ତାରକଙ୍କ ପ୍ରତି ଆନନ୍ଦିତ ଅପେକ୍ଷାରେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ, ସେମାନେ ଦୁଃଖିତ ଓ ହତୋତ୍ସାହ ହେଲେ; ଯେତେବେଳେ ଯେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗମନକୁ ପ୍ରେମ କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଭୟବଶତଃ ଏହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ଆଶାକୃତ ସମୟରେ ସେ ଆସିଲେ ନାହିଁ ବୋଲି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଲେ। ସେମାନଙ୍କର ବାହ୍ୟ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ହୃଦୟକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିନଥିଲା ଏବଂ ଜୀବନକୁ ପବିତ୍ର କରିନଥିଲା। ସମୟର ଅତିକ୍ରମଣ ଏପରି ହୃଦୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଭଲଭାବେ ଗଣନା କରାଯାଇଥିଲା। ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଫେରିଯାଇ ସେହି ଦୁଃଖଭାରାକ୍ରାନ୍ତ, ନିରାଶ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପହାସ କଲେ, ଯେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ସେମାନଙ୍କ ତାରକଙ୍କ ଆଗମନକୁ ପ୍ରେମ କରୁଥିଲେ। ପରୀକ୍ଷାର ଘଡ଼ିରେ କେଉଁମାନେ ସଙ୍କୋଚ କରି ପଛକୁ ଫେରିଯିବେ, ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅନୁସନ୍ଧାନମୂଳକ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଥିବାରେ ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନକୁ ଦେଖିଲି।"
>
> "ଯୀଶୁ ଏବଂ ସମସ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସେନା ସହାନୁଭୂତି ଓ ପ୍ରେମ ସହିତ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ମଧୁର ଆଶାପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ନିଜ ପ୍ରାଣର ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରିଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷାର ଘଡ଼ିରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଦୂତମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ମଣ୍ଡରାଉଥିଲେ। ଯେଉଁମାନେ ସେହି ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅବହେଳା କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଗଲେ, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଲା, କାରଣ ସେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିବା

> ଆଲୋକକୁ ସେମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିଲେ ନାହିଁ। ସେହି ବିଶ୍ୱସ୍ତ, ନିରାଶ ଲୋକମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ବୁଝିପାରୁ ନଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ପ୍ରଭୁ କାହିଁକି ଆସିଲେ ନାହିଁ, ସେମାନେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇନଥିଲେ। ପୁନର୍ବାର ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ନିଜ ନିଜ ବାଇବେଲଙ୍କ ପାଖକୁ ପରିଚାଳିତ ହେଲେ। ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ଉପରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ହସ୍ତ ହଟାଇ ଦିଆଗଲା, ଏବଂ ଭୁଲଟିର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଗଲା। ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚୁଥିଲା, ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ସମୟାବଧିଗୁଡ଼ିକ 1843 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଯେ ସମାନ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଏହା ପ୍ରମାଣ କଲା ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ 1844 ରେ ସମାପ୍ତ ହେବ।" Early Writings, 235–237.

"ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ କାଳସମୟଗୁଡ଼ିକ" ସେହି "ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ କାଳସମୟଗୁଡ଼ିକ" ଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ "1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ," ଯାହାକୁ ମିଲରାଇଟମାନେ ପ୍ରଥମେ 1843 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚେ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିଥିଲେ। "ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ କାଳସମୟଗୁଡ଼ିକ" ଯେଉଁମାନେ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ, ସେମାନେ "ତିନୋଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ କାଳସମୟ" ଥିଲେ, ଏବଂ ସେସବୁ ହବକ୍କୁକଙ୍କର ତାଲିକାମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ସେହି ତିନୋଟି କାଳସମୟ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ କେବଳ 1844 କୁ "ସ୍ପର୍ଶ" କରେ, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି 1844 ଅକ୍ଟୋବର 22 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚେ। ତେରୋଶେ ପଞ୍ଚତ୍ରିଂଶ ଦିନ 1844 ର ସର୍ବଥା ପ୍ରଥମ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ନିରାଶା ଆସିଲା, ଏବଂ ହବକ୍କୁକ ଅଧ୍ୟାୟ ଦୁଇର ଓ ମାଥିଉ ପଚିଶରେ ଥିବା ଦଶ କୁମାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ଉଭୟର ବିଳମ୍ବ ସମୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା।

ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠର ଚଉଦଶ ପଦର ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶହ ଦିନ 1844 ମସିହାର ଅକ୍ଟୋବର 22 ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିଥିଲା, ଏବଂ ଯିହୁଦାର ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥିବା "ସାତ କାଳ"ର ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚ ଶହ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟ ସେଠିଏ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା। ଦାନିଏଲ ଆଠର ତେରଶ ପଦରେ ପାଲ୍ମୋନି ନିଜକୁ ଅଦ୍ଭୁତ ସଂଖ୍ୟାକାରୀ ଭାବେ ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ପରେ ସେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ "ଗଠନ" ଓ "ରୂପରେଖା" ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ, ତାହାରେ କମରେ କମ ଦଶଟି ପରସ୍ପର-ସଂଯୁକ୍ତ ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ସମ୍ମିଳିତ ଥିଲା।

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିକ ଭାବେ ବିଚାର କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିବୁ।

> "ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜଗତକୁ ଏକ ଏପରି ପାଠ ଦେଇଥିଲେ, ଯାହା ମନ ଓ ଆତ୍ମାରେ ଖୋଦା ହେଇରହିବା ଉଚିତ। ସେ କହିଥିଲେ, 'ଏହାହିଁ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ, ଯେ ସେମାନେ ତୁମକୁ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ଭାବେ ଓ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ, ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମେ ପଠାଇଛ, ଜାଣନ୍ତୁ।' କିନ୍ତୁ ଶୟତାନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି କହେ, ଏହା କର କିମ୍ବା ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କର, ତେବେ ତୁମେ ଦେବତାମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ହେବ। କପଟପୂର୍ଣ୍ଣ ତର୍କ ଦ୍ୱାରା ସେ ଆଦାମ ଓ ହବାଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଉପରେ ସନ୍ଦେହ କରାଇଲା, ଏବଂ ସେହି ବାକ୍ୟର ସ୍ଥାନରେ ଏକ ଏପରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ସ୍ଥାପନ କରିଲା, ଯାହା ଅପରାଧ ଓ ଅବାଧତାକୁ ଜନ୍ମ ଦେଲା। ଏବଂ ଏଦେନରେ ଯାହା ସେ କରିଥିଲା, ଆଜି ମଧ୍ୟ ତାହାର କୁତର୍କ ସେହି କାମ ହିଁ କରୁଛି। ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମ ଜଗତକୁ ଆସିଲେ, ସେ ନମ୍ର ମାଛଧରାଳିମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀର ଭିତ୍ତିସ୍ୱରୂପ ବାଛିନେଲେ। ଏହି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେ ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଓ କାର୍ଯ୍ୟଭାରର ସ୍ୱଭାବ ବୁଝାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ସୀମିତ ବୁଝିବାକ୍ଷମତା ତାଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆରୋପ କଲା। ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଫରିଶୀମାନଙ୍କ କଥାଗୁଡ଼ିକ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ, ଏହିକାରଣରୁ ସେମାନେ ଯାହା ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ତାହାର ଅନେକ ଅଂଶ ଅସତ୍ୟ ଥିଲା। ଏବଂ ଯଦିଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପାଖରେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିବାକୁ ଅନେକ କଥା ଥିଲା, ତଥାପି ସେ ଯାହା କହିବାକୁ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରୁଥିଲେ, ତାହାର ଅନେକ ଅଂଶ ସେମାନେ ଶୁଣିବାକୁ ଅସମର୍ଥ ଥିଲେ।"
>
> "ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏହି ସମୟର ଧର୍ମାଚାରୀମାନଙ୍କୁ ଏପରି ଭ୍ରାନ୍ତ ଭାବଧାରାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ମନରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ। ଯେ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି, ତାହା ସହିତ ଶିକ୍ଷକମାନେ ଅନୀଶ୍ୱରବାଦୀ ଲେଖକମାନଙ୍କର ଭାବଧାରାକୁ ମିଶାଇ ଦେଉଛନ୍ତି। ଏପରିଭାବେ ସେମାନେ ଯୁବମାନଙ୍କର ମନରେ କୁସୀଡ଼ ବୁଣିଛନ୍ତି। ସେମାନେ ଏମିତି ଭାବଧାରା ଉଚ୍ଚାରଣ କରନ୍ତି, ଯାହା କେବେ ଯୁବ କିମ୍ବା ବୃଦ୍ଧଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ; ସେମାନେ କେମିତି ପ୍ରକାରର ବୀଜ ବୁଣୁଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ତାହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ କେମିତି ଫସଲ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ

ପଡିବ, ସେଥି ପାଇଁ କେବେ ଚିନ୍ତା କରୁନାହାନ୍ତି।" Review and Herald, July 3, 1900.